

Ωδίνες του βίου

Στον Δημήτρη Ποταμίτη

Παλεύω για την αξιοπρέπεια που ζητά να εγκαταλείψει,
που αντίκειται στις δονήσεις της φτίνιας.
Παλεύω για σένα που πίστεψα
αποφορί τα μόρια των λέξεών σου
μας θεμελιώδους ιδέας.

Παλεύω για τ' άδεια βράδια που λιμάνι
δε θα βρουν στ' ασάλευτα νερά σου.
Αφείδωλα τα λόγια μυρμηγκιάζουν
επιδράμουν στον εγκέφαλο, εύστοχα εισβάλλουν
αδελφώνοντας τις μύχιες σκέψεις σου
που παλινδρομούν με τις δικές μου τις πυρωμένες.

Παλεύω τα ιδανικά μου μην προδώσω
και τη φαύλη ευκολία που διαιωνίζεται.
Άτεγκτη αντιστέκομαι...
όσο κι αν σπρώχνομαι σε κοφτερά βράχια
κι αιχμηρά μαχαίρια διαπερνούν το κορμί
τη μοίρα να καθορίσεις δεν μπορείς.

Η θαρρεμένη καρδιά κατάστηθα παλεύει
να βρει την Αλήθεια, τη χαμένη Ατλαντίδα
εναρμονίζομαι με το Πνεύμα
το χρόνο μηδενίζω, σαϊτεύω τα όνειρα
να ευαγγελιστεί την Αγάπη.